

Miền ký ức

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

- Nun, sao ngồi đây khóc một mình vậy nè?

Con nhỏ vẫn ngồi khóc rưng rức, thằng nhỏ bước lại bên, sốt ruột lắc lắc đôi vai nhỏ bé run run của nó:

- Sao bé Nun khóc vậy, nói anh Ken nghe coi...

Mãi một lúc sau, con nhỏ vẫn chưa thôi khóc, nó trả lời trong tiếng nấc:

- Hức hức, tụi cái Mai, cái Hoa, nó... nó không chơi với Nun...

Thằng nhóc cười hì hì, xoa xoa đầu con nhỏ:

- Thôi nín đi, có anh Ken chơi với Nun nè! Giờ anh chở bé ra biển chơi nhen, đừng khóc nữa.

Con nhỏ ngược lên, cái mặt tèm lem nước mắt, gật đầu lia lịa nhưng vẫn còn sụt sịt. Nó chạy lại phóng tót lên xe, mỗi lúc thấy nó mít ước khóc nhè là thằng nhóc lại đến chở nó ra biển chơi. Con nhỏ ngồi đằng sau thôi khóc hẳn, miệng không ngừng giục: “Anh Ken đạp nhanh lên, nhanh nữa lên!” Thằng nhóc hì hục đạp thật mạnh, loáng cái đã ra đến biển. Hai đứa quăng chiếc xe đạp trên bãi cát, chạy ào ra nghịch sóng. Con bé chạy trước, thằng nhỏ chạy sau, vừa chạy nó vừa hét lớn:

- Bé Nun chạy từ từ thôi, không là ngã nhào bị sóng cuốn đi luôn đó!

Con bé quay lại, ngúng nguẩy hai cái bím tóc trông thật đáng yêu, nó cười tít mắt để lộ hai cái răng sún:

- Đố anh Ken mà bắt được em đấy! Ha ha...

Hai đứa cứ nô đùa trên sóng đến khi mặt trời sắp khuất hẳn dưới mặt biển, con nhỏ mới chịu ngoan ngoãn trèo lên xe cho thằng nhóc chở về nhà.

Sáng, thằng nhóc lại dắt xe đạp qua nhà con nhỏ, í ới giục:

- Bé Nun ơi, nhanh lên!

- Dạ, anh chờ chút xíu em ra ngay đây. Con nhỏ miệng căng đầy thức ăn, hấp tấp chạy ra ngồi tót sau xe cho thằng nhóc chở đi học, trên đường đi còn không quên tranh thủ hút sữa. Con nhỏ là chúa lề mề, hôm nào cũng dậy muộn, bắt thằng nhỏ đứng chờ sốt cả ruột.

Hôm nay, thằng nhóc đã sang nhà con nhỏ từ sớm. Vừa trông thấy mặt nó liền cầm gói quà chuẩn bị từ tối hôm qua chìa ra trước mặt con bé:

- Tặng em nè, chúc mừng sinh nhật!

Con nhỏ ngẩn người ra. Chính nó cũng không nhớ hôm nay là sinh nhật mình nữa, vậy mà thằng nhỏ nhớ lại còn chu đáo chuẩn bị quà cho nó. Con bé tủm tỉm cười suốt dọc đường, trước giờ có mình thằng nhỏ là nhớ tới sinh nhật nó.

- Hi, cảm ơn anh nhiều nha! Sao anh biết sinh nhật của em hay vậy?

- Xì, làm như ai cũng hay quên như em vậy á. Cảm ơn thì tối nay mời anh một chiều kem đi!

- Dạ, OK liền. Tối nay 7 giờ em đi học thêm về, anh chờ em trước cổng ghen!

- Ừm.

Tối hôm đó là một cuối tối khó quên đối với thằng nhỏ. Chưa bao giờ con nhỏ cười nhiều đến thế, kem chưa bao giờ ngon đến thế. Nó thầm ước khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi. Nó cảm thấy thật hạnh phúc khi có con nhỏ bên cạnh.

Thời gian trôi nhanh thật! Mới đó mà hôm nay đã là sinh nhật thứ 15 của nhỏ, nhỏ đã là cô nữ sinh lớp 10 duyên dáng. Năm nào sinh nhật nhỏ hai anh em cũng chở nhau đi ăn kem ở quán kem đầu ngõ. Nhà hai đứa ở sát cạnh nhau, nó hơn con nhỏ một tuổi nên cái gì nhỏ cũng nhất nhất nghe theo nó. Nhớ ngày nào nhỏ còn suốt ngày khóc nhè đòi nó chở đi chơi, hai đứa chạy không ngừng khắp làng trên xóm dưới, dang nắng tắm mưa đi đào dế, câu cá, bắn

chim, hái trộm mận,... Mỗi lần bị ai bắt nạt hay giành đồ chơi nhỏ vừa chạy đi tìm nó vừa khóc hu hu méc với nó, thế là nó có cách dỗ cho nhỏ nín ngay, lúc nào nó cũng bênh vực, che chở cho nhỏ. Một tuổi thơ mới êm đềm làm sao! Nó bất giác mỉm cười.

Bây giờ nó đang ngồi đối diện với nhỏ. Nhỏ càng lớn càng xinh xắn với nụ cười tỏa nắng và đôi mắt biết nói khiến bao nhiêu đứa con trai trong trường đổ gục, đã và đang tìm cách theo đuổi nhỏ. Nhìn nhỏ đẹp như một thiên thần. Nó chợt thấy lòng mình xao xuyến khi ở cạnh nhỏ, có lẽ đó không còn chỉ đơn thuần là tình cảm anh em của một cậu nhóc dành cho con bé nhà bên như ngày xưa nữa. Hình như, có một thứ tình cảm gì đó, mạnh mẽ nhưng mơ hồ, cũng có thể là tình yêu lắm chứ, đang trỗi dậy trong người nó.

- Anh Ken nghĩ gì mà ngăn người ra vậy?

- À, anh... anh... không có gì...

- Vâng, trễ rồi, anh đưa em về đi!

Nó đứng dậy lại quỳ tính tiền. Bỗng một giọng nói vang lên phía sau lưng:

- Ê, con nhỏ kia xinh ghê mà ỹ nhỉ?

Nó quay lại, khi vừa nhận ra hai thằng thanh niên choai choai ngồi gần đó này giờ cứ chăm chăm nhìn về phía bàn tại nó cười khó hiểu thì thằng còn lại tiếp lời như dội gáo nước lạnh vào mặt nó:

- Ủ, công nhận, quá xinh luôn! Tiếc là lại đi chung với cái thằng xấu khiếp, như người ngoài hành tinh í mà ỹ ạ!

Dứt lời cả hai phá lên cười rần rần, còn nó thì đứng sững như trời trồng không nhắc nổi chân lên nữa.

Trên đường đưa nhỏ về, nó không nói một câu nào, không cùng nhỏ cười đùa tíu tít như mọi khi. Nhỏ cũng thấy lạ, nhưng hỏi mãi nó cũng chỉ im lặng cầm đầu đạp xe, mắt như dán xuống mặt đường.

Đêm đó nó không tài nào chợp mắt. Giờ thì nó mới nhớ lại ánh mắt cùng những lời nói xì xào ở trường mỗi khi thấy nó chở nhỏ đi học mang ý nghĩa

gì. Nào là “cóc ghẻ ăn thịt thiên nga”, “đũa mốc”, “quạ và công”,... mà nó nghe được loáng thoáng khi tình cờ đi ngang qua. Quả thực, giờ nó mới nhận thức được sự không cân xứng giữa nó và nhỏ.

Nó đã từng rất muốn nắm chặt tay nhỏ và nói “Anh yêu em!”. Nhỏ là người gắn bó với nó suốt những ngày tháng còn thơ đến giờ, là người hiểu nó nhất. Nhỏ là một người em gái, một người bạn thân nhất, và, nó sớm nhận ra rằng, cũng chính là người mà nó yêu thương nhất. Mười mấy năm trời cùng học, cùng chơi, nhỏ dường như đã thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nó. Nhỏ từ bé đã vô cùng xinh xắn đáng yêu, lớn lên lại càng xinh nên càng được nhiều con mắt để ý. Còn nó, nó thật chẳng khác gì... một con cóc xấu xí mơ một ngày sẽ lấy được nàng công chúa xinh đẹp. Nhưng đó chỉ là cổ tích, ngoài đời làm gì có chuyện “hoàng tử cóc” xảy đến với nó chứ!

Cảm xúc lâng lâng từ ngày nó biết mình ấp ủ trong lòng tình yêu với nhỏ đã biến mất, thay vào đó là một nỗi buồn xen lẫn sự mặc cảm về bản thân khiến nó cứ nằm trằn trọc mãi. Đến gần sáng nó mới chợp mắt được. Nó mơ thấy nó cầm tay nhỏ cùng đi dạo dưới cơn mưa chiều thật lãng mạn. Bất chợt từ đâu một đám người chạy ngang qua chỉ trở chế nhạo nó, cười ré lên trước nỗi đau của nó. Nhỏ giật mạnh bàn tay khỏi tay nó rồi bỏ chạy. Bóng nhỏ khuất dần rồi biến mất sau màn mưa, nó hoảng hốt gào lên gọi nhỏ lại nhưng vô vọng...

Nó choàng tỉnh, tim đập thình thịch, mồ hôi nhễ nhại. Tất cả chỉ là một giấc mơ, nhưng nó nghe như đâu đây vẫn loáng thoáng những câu nói, những ánh mắt chế giễu ám ảnh lấy nó.

Từ hôm đó như có một khoảng cách vô hình tạo ra giữa nó và nhỏ, làm nó cảm thấy ngại khi ở bên nhỏ. Chờ nhỏ đến trường xong, nó lăm lũi dắt xe ra thẳng nhà xe, tránh những ánh mắt không mấy thiện cảm mà nó biết đang xoáy vào nó. Ra về, nó không đứng trước cửa lớp chờ nhỏ để cùng ra lấy xe như mọi lần mà lấy xe ra sẵn đứng ở cổng trường, chờ nhỏ lên xe là cầm cùi đạp thật nhanh về nhà. Riết rồi lúc nào, ở đâu nó cũng hình dung ra những cái nhìn, cái bĩu môi hay cười đầy chế nhạo hướng về nó. Nó lại càng lăm lì, ít nói chuyện với nhỏ hẳn.

Ít lâu sau, nó càng thấy ngại hơn khi phải ngày ngày đối diện với nhỏ, vì nó nghĩ mình không xứng với nhỏ, ở cạnh nhỏ sẽ làm cho nhỏ bị cười chê, thậm

chí khó xử. Thế là nó luôn tìm cách tránh mặt nhỏ. Ngày ngày nó không còn chở nhỏ đi học nữa. Cũng không rủ nhỏ đi dạo, đi ăn kem, không sang nhà chơi chỉ cho nhỏ những bài toán khó, tâm sự chuyện vui buồn cùng nhỏ nữa.

Nhỏ chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, cứ nghĩ đã làm gì sai nên cứ tìm gặp nó hỏi nguyên do, lại còn năm lần bảy lượt xin lỗi nó. Nó chỉ viện lý do là bận học, bận này bận nọ trả lời cho qua chuyện. Nó không đủ can đảm để thổ lộ nỗi lòng mình với nhỏ, nó chưa bao giờ nghĩ rằng một cô gái hoàn hảo như nhỏ lại có thể thích một đứa như nó. Nhiều lúc nó tự soi mình trong gương rồi mỉm cười chua chát: “Haha, mày nghĩ ai mà thêm đi thích mày được cơ chứ?”

Và sự hèn nhát của nó cũng phải trả giá khi Tân xuất hiện. Đó là một công tử nhà giàu có, đẹp trai, galang, học giỏi, thân thiện, hòa đồng,... nói chung gần như là hoàn hảo. Một đứa con trai như thế có thể làm xiêu lòng bất cứ cô nàng nào, và nhỏ cũng không ngoại lệ.

Đã không ít lần ở trường, nó bắt gặp nhỏ dừng trò chuyện bên Tân trông rất vui vẻ, hay đang cùng nhau đi dạo quanh sân trường. Những lúc đó nó chỉ muốn chạy đến nắm lấy tay nhỏ kéo nhỏ tránh xa khỏi tên công tử đẹp trai đáng ghét kia. Nhưng sự hèn nhát yếu đuối đã không cho phép nó làm điều đó. Vậy là nó chỉ biết lăm lăm quay lưng bước đi.

Sài Gòn bắt đầu vào mùa mưa. Những cơn mưa đầu mùa luôn có một cái đó buồn man mác mà nó không hiểu được. Nhìn mưa nó lại nhớ về quá khứ, nhớ về cái thời nó dắt nhỏ đi dầm mưa, nghịch nước, để rồi lâu lâu nó lại lo sốt vó lên khi nhỏ bệnh, bị cấm không cho đi chơi với nó nữa...

Hôm nay trời mưa lớn quá! Mưa suốt đến giờ tan học vẫn chưa tạnh. Nó tắc lưỡi, định chạy ra nhà gửi xe thì chợt nhớ trước đây nhỏ rất hay quên đem theo áo mưa vào những ngày mưa thế này. Mà nhỏ lại rất dễ bị cảm. Nó vội chạy về phía lớp nhỏ, trên tay cầm cái áo mưa mà trước đây nó vẫn thường nhường cho nhỏ mỗi khi hai đứa về chung mà chỉ có mỗi cái áo mưa. Chân nó phóng vội qua những dãy hành lang. Vừa thở dốc khi lên đến lớp nhỏ, thì nó đã chết sững khi thấy nhỏ đang bước ra khỏi lớp, bên cạnh đã có một người cẩn thận che dù cho nhỏ, mà không ai khác hơn chính là Tân. Nó cứ đứng nhìn theo cho đến khi bóng nhỏ khuất dần trong mưa.

Chiều hôm đó, nó lững thững dắt xe đi dưới mưa, thấy má mình ướt đầm nước mưa và nước mắt...

Nó biết đã thật sự mất nhỏ, khi những buổi chiều lợc cọc đạp xe về một mình lại bắt gặp Tân chở nhỏ về trên chiếc Nouvo bóng loáng. Từ nay sẽ không còn cảnh nhỏ đầm thùi thùi vào lưng nó khi nó buông hai tay cho xe lao băng băng xuống dốc, không còn những cái nhéo đầu thấu xương của nhỏ khi nó chạy ẩu... Nó thật sự đã thua, hay nói đúng hơn, đã đầu hàng ngay từ khi mà cuộc chiến giữa nó và Tân còn chưa bắt đầu. Bởi vì nó biết nó không hề có gì để cạnh tranh với Tân. Có chăng cũng chỉ là những kỉ niệm với nhỏ ngày xưa, cái ngày xa lắc xa lơ mà không biết nhỏ có còn nhớ chăng...

Nhưng đâu ai có thể sống mãi bằng quá khứ được.

Cái nhỏ cần là một người yêu có thể khiến nhỏ tự hào với bạn bè, chứ không phải nó - kẻ chỉ đem lại những cái nhìn soi mói khi ở cạnh nhỏ.

Cơn mưa chiều làm sân ga vốn đã buồn lại càng buồn thêm. Mưa càng lúc càng nặng hạt, khiến những người đến tiễn người thân thưa thớt dần. Dù đã cố tình giấu không cho nhỏ biết, nhưng không hiểu sao nó vẫn cứ nhìn mãi vào màn mưa như chờ đợi một dáng người xuất hiện.

Vậy là nó đã quyết định ra đi. Chuyến tàu Sài Gòn - Hà Nội này sẽ đưa nó rời xa nhỏ, rời xa khung trời kỉ niệm mà nó và nhỏ từng có. Cả nhà nó đã chuyển ra Hà Nội cho thuận tiện công việc làm ăn của ba nó. Lẽ ra đến năm sau nó mới đi, sau khi Tốt nghiệp hết cấp ba. Nhưng giờ thì nó muốn rời xa nơi này càng nhanh càng tốt, để không phải quặn lòng khi nhìn thấy nhỏ...

Tạm biệt nhé, bé Nun bé bỏng của anh! Chúc em hạnh phúc, và mong rằng trong tâm trí em sẽ còn một chút gì đó về anh, một người từng có một tuổi thơ thật đẹp với em...

- Anh Ken! Đợi em với!

Nó vội vàng quay lại...

Trong mắt nó, chỉ có một màn mưa trắng xóa. Dường như tiếng gọi vọng lại từ một miền ký ức xa xôi...